

[Lawaetz.]

deligt, og hvis der er noget, jeg ønsker, er det fred på arbejdspladserne.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Jeg tror, at hr. Lawaetz vil forstå, at hvis regeringen gav udtryk for det synspunkt, at vi forventer, der kommer en nominel lønstigning på 8 eller 10 eller 12 eller 15 pct., så ville vi derigennem animere til, at der kom en sådan lønstigning.

Hr. Lawaetz bærer i virkeligheden ved til det bål og modvirker derved den disciplin, som samtlige landets borgere må pålægge sig selv.

Jeg vil gerne understrege, at dette er ikke bare et spørgsmål om, hvad lønmodtagerne skal påtage sig, det er også et spørgsmål om, hvad øvrige samfundsgrupper skal påtage sig. Det er simpelt hen nødvendigt, hvis man vil løse vores problemer med hensyn til vores betalingsbalance – og de skal løses – at der føres en tilbageholdende pengeindkomspolitik, og det gælder samtlige befolkningsgrupper. Nu har vi måttet ophøje mæglingsforslaget til lov, fordi arbejdsgiverne sagde nej til dette mæglingsforslag, og jeg må sige, at jeg vil anse det for meget uheldigt, hvis arbejdsgivernes indstilling er den, som hr. Lawaetz gav udtryk for, at man skal indstille sig i sine kalkulationer og beregninger og dispositioner på de 8–10 pct., eller jeg ved ikke hvor mange pct. lønstigning. Hvis vi indstiller os på det, cementerer vi den inflatoriske udvikling i Danmark. Det, det gælder om, er at modvirke den inflatoriske udvikling i Danmark.

Hr. Voigt, som jeg ofte beundrer for hans klare juridiske vurderinger, siger, det er uhyrligt at pålægge arbejdsgiverne et ansvar, når arbejdsgiverne har forkastet mæglingsforslaget. Jeg troede, hr. Voigt var enig i, at den lovgivning, der vedtages her i folketinget, også gælder for arbejdsgivere, så der er ikke noget uhyrligt i det. Selv om der måske er en eller anden snævert forstået arbejdsgiverinteresse, der bliver gået for nær, så må man bøje sig også for dette.

Om til spørgsmålet om, hvad man skal gøre som mindre arbejdsgiver, må jeg sige, at principielt er forholdet vel nøjagtig det samme for mindre som for større arbejdsgivere. Det kunne ligge i de bemærkninger, der blev gjort her, men jeg tør ikke sige, at det er sådan. Det kunne jo ligge heri, at de små arbejdsgivere fortrinsvis har arbejdet med billig arbejdskraft, og at

det derfor kommer til at virke stærkere på grupper af små arbejdsgivere. Men hvis det er tilfældet, vil jeg gerne sige: jeg finder ikke, det er urimeligt, at 29 kr. i timen er mindsteløn for en produktiv indsats i Danmark, og jeg tror ikke, at stilleren af denne del af spørgsmålet vil kunne få almindelig tilslutning til i Danmark, at det ikke vil være rimeligt med en sådan garanteret mindsteløn.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Tove Jørgensen (DKP) til justitsministeren:

»Vil ministeren indskærpe politiet at overholde retsplejelovens bestemmelser over for borgere, der anholdes i forbindelse med straffelovens § 114?«

(Spm. nr. 125).

Skriftlig begrundelse.

Spørgeren er opmærksom på, at det af hensyn til beskyttelse af befolkningen kan være nødvendigt med politiets hurtige indgriben, eventuelt i form af anholdelse, i forbindelse med forberedelser til terroristvirksomhed.

Ikke desto mindre må det af hensyn til den enkeltes borgerlige rettigheder være af betydning klart at få afgrænset, hvor langt denne nødvendighed går, og efter hvilke kriterier ransagning, beslaglæggelse af ejendele og anholdelse finder sted i forbindelse med straffelovens § 114.

Den konkrete anledning til spørgsmålet er anholdelse af 3 unge danskere i forbindelse med en herboende mexikaners arrestation på grund af en formodet kontakt med en terroristgruppe i Stockholm.

To af de anholdte boede sammen med mexikaneren, og den tredje havde kendt ham i en årrække.

Alle blev anholdt og ransagning foretaget uden retskendelse og om natten, på trods af at politiet var bekendt med de sigtedes adfærd.

Den ene fik ikke ved anholdelsen at vide, hvorfor hun var anholdt, og hvad hun var sigtet for.

Der blev foretaget ransagning uden alle de sigtedes tilladelse og i en periode uden vidners nærværelse. På trods af politiets påstand om kun at ransage for våben og sprængstof blev der beslaglagt en del skriftligt materiale, kartotekskort m. v., som blev taget med på politistationen uden at være forseglet. Den ene sigtede